

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 18 d'Octubre 1930.— 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts.—Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I.—Núm. XXXIV

A qualsevol moviment revolucionari els governs burgesos hi oposen l'espantall del comunisme. La qüestió és el captar-se l'adhesió dels curts d'esperit per que pugui continuar la farsa governamental.

Vers el camí de l'ordre

DE cap manera podríem dir que el General Berenguer hagi enganyat el poble, Ell ens va prometre portar-nos camí de la normalitat, vers el camí de l'ordre, i solament els seus amics, que es diuen mantenedors de l'ordre, podran imputar-li el fet d'haver impulsat els esdeveniments de manera que no pugui dir-se'n ordre de l'actual desordre.

Espanya té plantejats una infinitat de problemes, de resultats humanament funestos, i de quines conseqüències no ha estat possible encara demanar-ne responsabilitats.

Per el poble, la normalitat és el fer efectives aquelles responsabilitats; per els que viuen del poble, és el d'escamotejar la solució a tots els problemes que puguin espatllar la màquina de l'Estat i tendeixin a desfer la supremàcia divina d'uns pocs sobre tothom.

Quan les ferides, però, les ha copsades intensament el poble, tots els intents de declarar impunibles aquells fets, tenen la virtut de donar-ne més consciència i de fer més decidida la resolució.

En els dos pols, tan l'ordre com la normalitat, són compresos d'una manera molt diversa, per això és d'agrair que un dels que damunt seu hi pesa la responsabilitat pendent d'uns desastres, ara, procurant mantenir la ficció d'una passivitat, amb els seus procediments de fer-ho a tota costa, precipiti, extraordinàriament, l'esbotzada que ha de deixar al descobert, el desig de la consciència individual i la convergència imponent en tots els ordres quan precisa fer sentir, en l'ordre material, la voluntat de tot un poble.

Espanya és des d'abans de l'any 1909 en un període de gestació pre-revolucionari.

Les condicions climatològiques del país feien preveure les probabilitats de que el final fos aconseguit evolucionadament.

Els de dalt, però, provoquen continuadament els de baix i ens fuetegen en nom d'una llei vexatòria i d'una força que no tenen.

En unes declaracions al diari "La Prensa" de Buenos Aires, Berenguer diu, que el Govern de Primo de Rivera era opresor i què s'inspirava en la força com a suprema llei, ell mateix, però, no vacil·la en acceptar com a suport el Codi Penal, elaborat per la funesta dictadura anterior, i de protegir, descaradament, la campanya vergonyant d'uns homes tan insolents com els ex-dictatorialistes, quines campanyes han costat ja la mort de més d'un ciutadà.

Ens sorpren la cínica passivitat de la dictadura permanent i no comprenem que encara hi hagi qui s'obstini en la defensa d'una cosa impossible d'aguantar. Considerem molt més sincera la dictadura que crea unes lleis funestes, que la que s'aguanta sobre l'obra funesta d'una altra dictadura.

Hem de tenir en compte, però, que el cop d'Estat de l'any 1923, es va escaure pocs dies abans de dictar-se les sentències per el desastre d'Anual i en les quals en sortien molt mal parats Berenguer i el primer poder d'Espanya.

En aquella ocasió, Primo de Rivera, es limità a obeir proclamant el cap d'Estat, evitant així, que aquestes responsabilitats poguessin exigir-se; igualment ara, Berenguer, ha d'obeir per salvar les de la passada dictadura i les seves pròpies. Seria d'incaut, doncs, creure que les promeses de retornar a la normalitat les pugui complir un home que sap sobradament que la normalitat li ha d'ésser desfavorable.

D'altra banda, l'actitud resolta i unànime del poble, evidenciada en la magna concentració republicana de Madrid, ha de fer veure al govern que es troba en un carreró sense sortida.

El procediment, per tant, de detencions i d'altres mesures governamentals, no són més que l'exteriorització de la temensa, que té el govern, de que la corda de la paciència del poble es trenqui d'una vegada.

De totes maneres quan la tensió de la corda és tan obligada com ara, els pobles perden la por a la tralla, que injustament aixequen uns poders desautoritzats i eliminen sense planyer mitjans ni conseqüències les inútils sangoneres que es creuen en dret de xuclar la sang dels pobles quan aquests ignoren encara l'abast de la seva llibertat.

A. DOT-ARXÉ

Comentari

Per una Escola d'Arts i Oficis

ACCIO CIUTADANA insereix avui els últims mots de la interessant conferència, donada en el Centre Obrer d'aquesta ciutat, per el director de la nostra Escola de Belles Arts, senyor Iu Pasqual. Amb la seva brillant i ben argumentada disertació, el senyor Pasqual donà una palesa mostra de la intel·ligent preparació i noble entusiasme de que estava posseït, per a tot el que fa referència a una possible reorganització i millora de les nostres escoles de Belles Arts. Per tant, deixant els personalismes de banda, sembla just i fins i tot un deure de tots aquells elements directius que senten afany de contribuir al perfeccionament de les esmentades escoles, no menyspreuar tant valuosa opinió i majorment, si tenim en compte el càrrec que tant encertadament ve exercint en una d'aquestes escoles.

No és el nostre desig fer cap panegíric d'aquesta conferència, per molts conceptes, important; solament volem corroborar, amb paraules d'una persona ben allunyada de nosaltres i per tant ben imparcial en aquest assumpte, la orientació que propugna el senyor Pasqual, referent a la reorganització que necessita l'escola de Belles Arts.

En viatge d'excursió, férem una breu estada a Ripoll. Informats de que en aquesta població hi ha una escola d'Arts i Oficis ben orientada, anàrem a visitar-la. Absent el seu director, senyor Riera, ens atengué cordialment el seu intel·ligent professor auxiliar, senyor Herrero, el qual sembla fruit d'una vocació innata per els problemes de l'ensenyament i singularment quan es tracta de la classe obrera a la qual estima vertaderament.

Heus ací algunes de les respostes que ens donà aquest entusiasta col·laborador de l'escola d'Arts i Oficis de Ripoll.

—Quina fou la primitiva orientació de l'Escola?

—Fins a l'any 26, sembla que la seva finalitat era donar unes classes de dibuix general, tendint a la ornamentació i sense altres bases, normes i principis que els de la majoria d'aquestes escoles, go és, copiar a base de laminatge o del guix.

—Quines modificacions ha sofert l'escola?

—L'any 26 es va fer un estudi seriós de les característiques que devia reunir l'escola, en relació a les necessitats de la població, i es va deduir tot seguit que l'escola tal com estava orientada, no podia lliurar un fruit sòlid, car li mancava la possibilitat d'exterioritzar-lo i aplicar-lo dintre les necessitats de casa, per on hem de pensar fou creada l'escola.

La visió era clara. En una població completament industrial i amb un percentatge del 95 per cent de nois que assistien a les classes, en mires a un dibuix industrial, aplicat als diversos treballs que cada u realitzava, era prou demostratiu per que l'escola de Dibuix prengué una determinació. Des d'aquells moments els estudis s'orientaren en mires a la creació de la demanada Escola Menor d'Arts i Oficis, avui feta realitat.

—Ensenyaments fonamentals de l'escola?

—La nostra escola, com totes, porta un objectiu i aquest és de doctrina humana: L'obrer deu ensenyar-se'l de tal manera que li sigui possible aixecar-se al nivell màxim de perfecció professional. Això justifica el nostre pla, amb les dues branques essencials: Dibuix Lineal i Artístic.